

D.
148

Curierul Adventist

9771 * - 3. NOE 1964

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

~~9772 * - 3. NOE 1964~~

ANUL XLII
MAI - IUNIE

1964

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5-6 MAI-IUNIE 1984

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare în două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ștefan cel Mare nr. 118

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperia noastră: *Vedere din
Munții Bucegi: „Jepii
Mari” FOTO: Titu
Dumitrescu—Poiana
Tapului*

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- CĂLĂUZIȚI DE DUHUL
- ÎNTÎI MAI
- 1 IUNIE
- TIMPUL ȘI FOLOSIREA
LUI
- DOMNUL, NEPRIHĂNI-
REA NOASTRĂ
- BOTEZUL LUI ISUS
- VIATA DE CREDINȚĂ ȘI
FORMALISMUL
- ȘAPTE LUCRURI PE
CARE LE URĂȘTE DUM-
NEZEU
- NU DAȚI CREZARE ORI-
CĂRUI DUH
- RENĂȘTEREA SPIRI-
TUALĂ
- DE ZIUA TA — Versuri
- VREAU SĂ IERT—Versuri
- IUBIREA — Versuri

Călăuziți de Duhul

Toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu“.

Religia stă în a împlini cuvintele lui Hristos, nu pentru a cîștiga favoarea lui Dumnezeu, ci din cauză că, deși cu totul nevrednici, am primit darul iubirii Sale. Hristos întemeiază mîntuirea nu pe simpla mărturisire, ci pe credința care se dovedește prin faptele de dreptate. Ce se așteaptă din partea urmașilor lui Hristos este să și facă, nu numai să zică. Caracterul se formează prin acțiune. „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sînt fii ai lui Dumnezeu“. Rom. 8, 14. Nu aceia ale căror inimi sînt numai atinse de Spiritul lui Dumnezeu, și nici aceia care se predau ocazional, așa din cînd în cînd puterii Sale, ci aceia care sînt călăuziți de El, sînt fii ai lui Dumnezeu.

Vreți să fiți urmași ai lui Hristos și nu știți cum să începeți? Vă aflați în întuneric și nu știți cum să găsiți lumina? Umblați potrivit cu lumina pe care o aveți. Puneți-vă în inimă să împliniți ceea ce cunoașteți din Cuvîntul lui Dumnezeu. Iubirea Sa, însăși viața Sa, se află în Cuvîntul Său. Cînd primiți Cuvîntul în credință, acesta vă va da putere să ascultați. Dacă luați aminte la lumina pe care o aveți, o lumină și mai mare se va revărsa asupra voastră. Voi clădiți pe Cuvîntul lui Dumnezeu și caracterul vostru va fi format după chipul caracterului lui Hristos.

Nu stă în puterea noastră a întrebuița noi Duhul Sfînt; Duhul trebuie să ne întrebuițeze pe noi. Prin Duhul, Dumnezeu lucrează în poporul Său „voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere“. Filip. 2, 13. Dar mulți nu vor să se lase a fi conduși. Ei doresc să se conducă singuri. Din această cauză nici nu primesc darul călăuzirii Duhului Sfînt. Numai acelora care se țin cu smerenie lîngă Dumnezeu, care sînt atenți la îndrumările și harul Lui se dă darul Duhului Sfînt. Această binecuvîntare făgăduită, cerută cu credință, aduce după sine toate celelalte făgăduințe. Ea se dă după măsura bogățiilor harului lui Hristos, și El este gata să dea fiecăruia potrivit cu capacitatea lui de a primi.

Cînd s-a dat cuiva Duhul, însemnează că i s-a dat viața lui Hristos. Numai aceia care au fost învățați astfel de Dumnezeu, numai aceia înlăuntrul cărora lucrează Duhul Sfînt, și în a căror viață se manifestă viața lui Hristos, numai aceia pot sta ca adevărați reprezentanți ai Mîntuitorului.

C. ADV.

I N T Î M A I

Un nou întâi mai... nou în toată înfățișarea lui și avînd în el minunate forțe de înnoire. Și am privit forțele acestui întâi de mai în elanul șirurilor nenumărate de cetățeni ce au ținut să ia parte la sărbătorirea lui, care era a noastră a tuturor.

1 mai 1964 a fost mai frumos decît oricînd, împodobind cu aureola mărețelor înfătuiri atinse în fel și fel de domenii: în construcții mărețe ce se înalță ca o vraje pe tot întinsul plaiurilor românești, dînd vieții un sens încîntător; în aparate și unelte de tot felul care aduc fiecăruia dintre noi atîtea ușurări și comodități; în utilaje și felurite mașini ce de ani poartă cu faimă numele țării noastre pe întins de lume, duse pe drum fără pulbere de vase lucrate de mîni și mîini românești; în cercetări științifice, economice sociale, care expuse de la tribune și în foruri internaționale,

au atras asupra țării noastre admirația tuturor, așezîndu-ne în locurile cele mai de frunte.

Carele alegorice, în splendoarea lor, deși erau ceva simbolic, vorbeau totuși atît de grăitor despre o realitate ce nu putea fi tăgăduită, și anume: că țara noastră pășește pe calea succesului ei, sigură de forța ei creatoare, unită spre biruință, liberată de orice jug stînjenerator ce ar putea-o reține în înaintarea ei glorioasă.

Sărbătoarea românească de întâi de mai 1964 a alcătuit triumful strădaniilor și strîngerea laolaltă a tuturor: Conducători ai statului și oameni ai muncii din orice domeniu, prinși cu toți în același avînt și cu aceeași țintă de mai bine și prosperare a gliei românești.

Ca de obicei, alături de cei vîrstnici, alături de multe piepturi românești care pe cîmpuri de luptă felurită au înfruntat primejdii și au stabilit un drept

liber la viață nouă și progres pentru țară, se înșirau cu încîntare de vis copiii, tineretul primăvara vieți, nădejdea de viitor a țării.

Cu zîmbetul pe buze, cu flori fluturînd în mîini, în iureș clo-cotitor, acest tineret minunat era dovada grăitoare a tot ce înseamnă vigoare, voieșie, frumos, încîntare și fericire, che-zășie a viitorului de aur ce-l poartă în sine acest pămînt, cum bine glăsuia realistul vizionar Bolintineanu.

„A fost minunat anul acesta întiul de mai“, îmi spunea un prieten de cale, pe cînd mă întorceam de la această sărbătoare. Și minunăția clipelor trăite în această zi, cu ecoul ce-l intuiau în anii viitorului... îmi încîntă mîntea,... ca un buchet de amintiri frumoase și înălțătoare. Căci rupt era de acum lanțul încătușător și stăvilitor al avîntului și al înaintării. Liberi acum pe soarta și viitorul nostru, întiul de mai 1964 mi-a apărut ca începător de veac nou, mai frumos, mai luminos.

V. FLORESCU

1 Iunie

SĂRBĂTOAREA CELOR MICI

In cadrul aurit al verii, soarele, împarte cu dărinicia sa risipitoare, viață, putere, belșug. În drumu-i maiestos el poleiește în galben auriu întinsul holdelor, și pune bronz peste obraji numai zîmbet și nevinovăție a celor mici, asupra cărora cu o mie nouă sute și ceva de ani în urmă ne-a atras atenția și Domnul Isus Hristos spunând :

Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor. Mat. 18, 3.

„Simplitatea, uitarea de sine și iubirea plină de încredere ale copilășului, sînt însușiri caracteristice adevăratei măriri“.

- Simplitatea.
- Uitarea de sine.
- Iubirea plină de încredere.

Iată în adevăr calități care fac pe cei mici atît de irezistibili. Calități care dau speranțe viitorului, aripi și puteri nepuizabile generației prezente, ca să asigure celor mici de astăzi, condiții mai bune pentru a păstra totdeauna în albastrul ochilor lor imaginea soarelui împărțind viață, putere, belșug... și ca gropițele obrazilor zîmbitori să nu se mai ascundă, iar rubinele lacrimilor deznădejdiei, sărăciei să fie zăgăzuite.

Iată de ce cei mici, copiii, copiii noștri ai tuturor, formează grija nu numai a noastră, a fiecăruia, ci ei sînt obiectul preocupării generale, a statului nostru, care alocă anual uriașe sume pentru a pregăti generației de mîne, condiții demne și pe măsura aspirațiilor legitime a celor de astăzi.

„Pentru fiecare dintre noi — spunea cineva cu ocazia acestei sărbători — copilul, al nostru sau al altuia, este un nou înșine care în năzuințele noastre cele mai fierbinți trebuie să aibă tot ce noi n-am izbutit încă, trebuie să atingă idealurile pe care noi le visăm. Și copiii noștri sînt așa cum ni-i dorim: îi vedem în zilele de vară fugărindu-se prin parcuri, rumeniți de aurul soarelui, și urmărim cu capetele aplecate deasupra caietelor pe care mâinile mici se plimbă încă stîngace, îi întîlnim pe munți în chip de pitici fără barbă albă, dar cu cravatele roșii, îi vedem navigînd ancorati pe o lebedă de cauciuc pe malul mării, îi vedem cum se încruntă preocupați de problemele lor, sau cum ridicînd ochii și sprîncenele a mirare așteaptă răspunsul dorit la elementarul și străve-

chiul „de ce?“, reeditat de mii de ori cu aceeași candidă încăpăținare... Și trăim alături de ei o nouă copilărie.

„Pentru ei în cele mai îndepărtate cătune, pe crestele munților sau pe întinderile Bărăganului, s-au construit în anii noștri școli spațioase. În școlile de cultură generală învață astăzi peste trei milioane copii, de două ori mai mult decât în anul școlar 1938—1939. La toamnă, odată cu generalizarea învățământului de opt ani, numărul lor va spori și mai mult. Pentru aceasta, în toate colțurile țării mii de constructori grăbesc ritmul lucrărilor la noile școli; mii de muncitori pregătesc pentru ele mobilierul necesar.

„Grija părintească pentru copii se reflectă în miile de pătucuri albe ale maternității, în kilometri pătrați de geamuri în care soarele poposește pe bănci, în milioane de manuale pe care elevii le primesc în dar.

„Dacă în 1938 în unitățile de ocrotirea sănătății s-au înregistrat 13.047 nașcuți vii, în 1962 numărul a fost de 232.197. În același an, în mediul rural nu exista nici o casă de naștere, în timp ce în 1963 cifra aceasta a atins 9388“.

Iată răspunsuri concrete la dorința realizării idealurilor mărețe ale omului. Contribuția prezentului la realizările viitorului.

Fie ca toate acestea să fie ocrotite. Pacea să anine cununi de bucurie și fericire de chipurile gingașe și nevinovate ale copiilor noștri, iar noi, trăind încăodată — împreună cu ei — copilăria lor, să învățăm a fi... asemenea lor.

C. ADV.

DE ZIUA TA

De ziua ta, copile, ți-aduc ce se cuvine:
Buchet de flori frumoase culese pentru tine,
Și cîntece voioase în adunare plină
Și-o sinceră urare din inimă senină.

Doresc ca tinerețea să-ți fie fericită,
Trăind în era păcii cea pururi nesfîrșită.
Să poți visa — iar visul, să-l poți vedea-mplinit,
Al muncii rod gustîndu-l voios și fericit.

Ca ziua cea senină: așa să-ți fie viața;
Tristețea niciodată să nu-ți umbrească fața.
Curat precum e crinul să fii la gînd și suflet,
Nimic să nu-ți păteze vreodată al tău cuget.

Ca mierea de albine să-ți fie graiul gurii,
Să sameni doar iubire, să-mprăști ceața, norii;
Să duci o viață sfîntă, s-ajungi la biruință,
Să cînti dacă vreodată vei fi în suferință.

Biruitoare te-arată ca zorile, și-n muncă
Treptat, pe firmamentul vieții tale, urcă;
Ca vulturul te-avîntă spre bolta cea înaltă,
Străpunge norii negri, deasupra lor te saltă.

Prinos de roduri coapte, din holda tinereții,
Să strîngi fără de preget mergînd pe drumul vieții;
Ca o grădină mare, de rod îmbelșugată,
Să sature pe oricine în cale-ți se arată

I. GH.

TIMPUL ȘI FOLOSIREA LUI

„Adu-ți aminte ce scurtă
este viața”

Ps. 89,47 p.p.

Dacă în zilele noastre se simte nevoie de ceva, atunci această nevoie este de timp. N-avem timp.

Dacă în zilele noastre se face vreo risipă, atunci această foarte mare risipă, se face cu timpul. Pierdem timpul.

✓ Dacă nu avem timp trebuie să ne facem timp. Desigur Dumnezeu cunoaște toate relațiile noastre și sînt împrejurări cînd El nu ne ia în nume de rău, chiar dacă toată rugăciunea noastră de dimineață nu constă decît dintr-o privire plină de viață către cer. Nu depinde de coajă ci de miez.

Dacă însă avem timp de plimbat, de vizite neînsemnate, timp pentru satisfacerea unor plăceri nefolositoare, și de care regretăm de multe ori că le-am dat curs, dacă avem timp în care să ne ocupăm ceasuri întregi cu tot felul de conversații ușoare, dar nu avem timp pentru realizarea unor lucrări folositoare, sau chiar nefăcînd nimic, nu este oare aceasta o dovadă că pierdem nu timpul, ci veșnicia ?

Pe paginile Sfintei Scripturi, s-au înserat adevăruri și învățături ce cuprind probleme vaste și multiple.

Despre valoarea și însemnătatea timpului găsim un gînd minunat în Eclesiastul la cap. 12.

Valoarea acestui gînd constă nu numai în frumusețea literară în care este prezentat, cît și în faptul că e produsul unei experiențe personale. Fiind scris în ultima parte a sbuciumatei lui vieți, într-un moment cînd Solomon era în măsură să dea un sfat competent, cu înțelepciunea sa recunoscută, spune sub inspirația divină :

„Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, pînă nu vin zilele cele rele, și pînă nu se apropie anii cînd vei zice : „nu găsesc nici o plăcere în ei“ ; pînă nu se întorc norii îndată după ploaie ; pînă nu încep să tremure paznicii casei (mîinile) și să se încovoie cele tari (picioarele), pînă nu se opresc cei ce macină, (dinții), că s-au împuținat ; pînă nu se întunecă cei ce se uită pe fereastră (ochii), pînă nu se închid cele două uși dinspre uliță, (buzele), cînd uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cîntăreților se aude înăbușit, te temi de orice înălțime și te sperii de drum. Pînă nu înflorește migdalul, cu perii albi, și deabea se tîrăște lăcusta ; pînă nu-ți trec poftetele, căci

omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele ; pînă nu se rupe funia de argint, pînă nu se întoarce țărîna în pămînt cum a fost...”

Nu odată m-am întrebat : — de ce acest om cu o bogată experiență, și-a început adîncă sa meditație, despre buna folosire a timpului, orientîndu-se asupra acelei perioade din viață, numită de el prin cuvintele „zilele tinereții tale ?“

Înțeleptul Solomon a avut deplină dreptate, și afirmația lui este cu totul în asentimentul nostru, cu atît mai mult cu cît o cunoaștem din proprie experiență.

Care este omul ajuns la oarecare maturitate în viață, să nu-și dea seama de marea valoare a timpului, ce i-a stat la dispoziție în tinerețe.

Tinerețea este timpul formării. Ce clădești încă din tinerețe, ce aduni de la început, cum te formezi atunci, și ce temelie vei încă din tinerețe, de aceasta depinde nebanuit de mult, construcția edificiului vieții de mîine.

Citi oameni destul de înaintați în vîrstă, dîndu-și seama că n-au folosit bine sau suficient de bine, acest valoros timp s-au

apucat cu sîrg să umple măcar în parte — depunînd eforturi îndoit — golul ce ar fi putut fi umplut, atît de ușor, dacã ar fi folosit bine timpul la vremea lui.

Nu sînt oare destui acei oameni, pe care îi auzim oftînd adesea: „O! dacã aș mai fi odatã tînãr“?

Este foarte ispititoare tendința de a pierde timpul. Buna folosire a timpului aduce mari foloase atît în viața de credință, cît și în viața de fiecare zi. Oamenii care au știut să folosească bine timpul, au adus cel mai mare aport societății în diferitele domenii ale vieții. Binele pe care l-au făcut, este de neprețuit; ei merită să fie luați ca exemplu.

Se spune de Buffon, cunoscutul scriitor cu renume mondial, că era de o vrednicie de remarcat. El privea timpul ca pe un tezaur nemărginit, care odată pierdut nu-l mai putea recupera. De aceea el folosea timpul foarte mult. Biograful său ne relatează însă, un fapt foarte sugestiv din viața acestui bărbat zicînd: „E lucru foarte interesant să se cunoască cum a ajuns el la această treaptă înaltă de hotărîre, pentru o bună folosire a timpului. Înainte, obiceiul lui era de a sta în pat dimineața pierzînd astfel, cele mai bune ore din zi. Cu ajutorul servitorului său — Iosif — ajunsese să se dezbrace de acest obicei rău. Poruncindu-i să-l scoale înainte de ora șase dimineața, îi făgădui că dacã va reuși îi va da o sumă de bani drept premiu. În cele dintîi zile, Buffon înlănțuit de acest puternic nãrav de a pierde timpul — dormind dimineața, — nu se sculã cînd fu anunțat, iar servitorul care avea nevoie de bani, pierdea regulat premiul. Chiar cînd insistã să-l trezească, Buffon pretexta, ba că este bolnav, ba se înfuria și-l amenința că-l concediază. Care era

rezultatul? Pierdea regulat premiul și în plus învinuit că e vinovat de timpul pierdut, fiindcă nu a fost în stare să-l trezească.

În cele din urmă Iosif se hotărî să cîștige premiul făgăduit. Într-o dimineață, Buffon încăpătînuindu-se mai mult ca de obicei, Iosif simți nevoia de a lucra cu mijloacele cele mai tari; nu stătu mult la îndoială, ci îi turnă pe piept o găleată cu apă rece.

Numai așa scãpã Buffon de obiceiul de a pierde timpul cel mai bun din zi. Mai tîrziu îi plăcea să spună: „Datorez lui Iosif 3—4 volume din „Istoria Naturală“.

Patruzeci de ani lucrã Buffon la biroul său în toate diminețile și astfel deveni om util societății.

Rãsfoind biografiile marilor oameni gãsım fapte demne de menționat ce ne stau ca exemplu în bine privind folosirea timpului.

Un savant italian avea deasupra ușii sale o inscripție care poftea pe musafirul ce stătea mai mult la el, să ia parte la lucrările sale.

„Clipele libere, mai mult decît orele de muncã, arată aspirațiile tale, arată cine ești. Vrei să știi cine ești? Cercetează-te și vezi cum folosești clipele libere. Vrei să știi ce vei ajunge? Urmărește cu grijă lucrurile pe care le faci, cînd ai încetat lucrul.“

La Oxford este un ceas pe cadranul căruia este scris: „Ceasurile trec dar vi se impuță“.

Melanhton ținea întotdeauna socoteală de timpul pierdut spre a se îndrepta în viitor.

Luther era obișnuit să netreacă un ceas în citirea Bibliei și în rugăciune. În zilele în care era îndeosebi împovărat de lucru și de abia știa cum s-o scoată la capăt, el întrebuinta două ceasuri pentru aceasta.

Priviți pe Domnul Hristos care ne este cu desãvîrșire, modelul nostru în privința aceasta. El știa să folosească bine timpul Său. El muncea pînã la istovire, o muncã pusã cu totul în slujba și fericirea semenilor Săi. Nu odatã îl gãsım renunțînd la nevoile strict necesare vieții Sale, folosind timpul prin alinarea suferințelor, mîngîind sufletele sbuciumate, sãturînd pe cei flãmînzii, parcurgînd kilometri întregi prin dogoarea arzătoare a soarelui oriental, în favoarea sufletelor împovărate ce aveau nevoie de El. El era ocupat peste puterile fizice, și cu toate acestea își lua timp în fiecare dimineață să stea de vorbã și în comuniune cu cerul, și nu odatã pe cînd alții dormeau, El petrecea nopțile veghind în rugăciune și meditație.“

Din punct de vedere soviritual timpul are o foarte mare importanță. În timpul acestei vieți trecătoare putem cîștiga viața

veșnică. Caracterul, acest pașaport de liberă trecere în Împărăția lui Dumnezeu, nu se poate forma decât în acest timp de viațuire pe pământ. Domnul Hristos a enunțat acest lucru când zicea: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și neaprihănirea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.“ Mat. 6, 33. „Ce ar folosi cuiva să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da în schimb un om pentru sufletul său?“ Marcu 8, 36—37. Prin aceasta Domnul scotea în evidență principiul cel mare pe care se bazează iubirea cerească, iubire care dorește ca omul să fie fericit nu numai în Împărăția cerească, ci și pe pământ. Folosind bine timpul, omul realizează printr-o muncă cinstită, productivă, condiții optime de viațuire între semeni, având astfel posibilitatea, ca în bucurie, liniște și pace sufletească să aducă ființa sa ca o jertfă sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu. Cuvîntul inspirat ne spune de asemenea: „După cum vă place să știți că aveți pregătit un loc în ceruri tot așa să vă placă să știți că și pe acest pământ aveți un loc unde trebuie să lucrați cu râvnă...“

Avem destule exemple triste care ne stau ca mărturie, arătîndu-ne ce pierdere nerecuperabilă suferă acei care nu folosesc timpul la valoarea cuvenită. Profetul aude tînguirea lor și o redă prin cuvintele din cartea lui Ieremia 8, 20: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit și noi tot nu sintem mîntuiți“.

Domnul Hristos de asemenea, vorbind despre această problemă, a dat pilda celor zece fecioare. În ce a constat lipsa de înțelepciune a celor cinci fecioare necorespunzătoare? Se spune că atunci cînd au făcut pregătirile în vederea întîmpinării Mirelui, ele au luat candelile, dar nu au luat untdelemn spre deosebire de celelalte cinci, care avînd la dispoziție același timp de pregătire, au luat și untdelemn în vase. De felul cum au știut să folosească același timp avut la dispoziție,

grupul celor zece s-a împărțit spre a avea în felul acesta două urmări fundamentale deosebite. Dîndu-și seama în cele din urmă de greșala lor, de faptul că au pierdut timpul, ele au căutat în zadar o posibilitate de îndreptare: „Doamne, Doamne, deschide-ne“. Prin răspunsul dat celor cinci: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc“, Domnul afirmă de fapt adevărul incontestabil, că odată timpul pierdut, nu mai poate fi readus de nici o ființă omenească, de aceea El încheie: „Vegheați dar...“ Matei 25, 1—10.

Apostolul Pavel spune: „Răscumpărați vremea“. Ef. 5, 16. Acest gînd, a exprimat în puține cuvinte, o deosebită însemnătate, nu numai prin valoarea lui ca îndemn înțelept și binefăcător, ci și prin faptul că lasă deschisă o posibilitate de acțiune în viitor. Înseamnă că se mai poate face ceva, mai este nădejde de câștigarea timpului pierdut. „Cea mai bună recuperare a timpului pierdut este buna folosire a timpului rămas.“

Acest adevăr fu foarte bine înțeles de un bărbat care a trecut printr-o mișcătoare întîmplare.

Se istorisește că în războiul din 1916 un soldat francez a fost rănit de un glonte la cap care l-a lăsat în nesimțire. Medicii au făcut tot ce au putut spre a-i salva viața. Operația a reușit, glonțul a fost extras din cap și rana s-a vindecat; dar un lucru nu s-a mai putut realiza și anume el nu a mai putut fi readus la simțire, a rămas paralizat. Această paralizie a durat timp de 10 ani, timp în care acesta a dormit încontinuu; a fost hrănit și întreținut artificial. Această stare a durat din 1916 pînă în 1926, cînd datorită noilor cunoștințe și medicamente, omul a fost readus la simțire. S-au gîndit să-l aducă în camera lui, pe care o lăsase așa ca la început, unde cunoștea tablourile și cele înconjurătoare, spre a-i ușura acomodarea. Nu

a fost așa ușoară clipa, cînd omul deschizînd ochii, a început să facă din nou cunoștință cu lucrurile înconjurătoare.

Lucrul cel mai impresionant fu clipa cînd se văzu din nou după un timp atît de lung cu părinții săi, cu soția și copiii lui, care acum erau cu zece ani mai mari decît atunci cînd îi văzuse ultima dată.

A trebuit multă răbdare și insistență pînă să intre din nou în viața normală. În clipele acelea cînd omul începu să-și vină în fire zise cu toată convingerea aceste cuvinte pline de adevăr și anume: „Trebuie să răscumpăr vremea.“ Omul acesta vedea acum clar cît de mare este pierderea suferită prin nefolosirea a zece ani din viață.

O maximă plină de înțelepciune spune: „Pierdem ani în viață, și cînd murim cersim o clipă“.

Avînd în vedere marea valoare a timpului, și dîndu-ne seama de însemnătatea felului de a-l folosi, se cuvine să ne punem fiecare personal întrebarea: „Cum am folosit eu pînă acum timpul? Cît de conștiincios mi-am îndeplinit eu datoriile zilnice, la locul de muncă, în societate, în cămin și față de Dumnezeu? Pentru mîntuirea mea personală, cît timp folosesc eu oare? Mai iau timp pentru altarul familiei, pentru rugăciune și studiu?“

Un adevărat credincios caută să folosească în așa fel timpul încît să nu neglijeze nici datoriile zilnice, nici mîntuirea. Ap. Pavel zice: „Niciunul să nu se pomenească venit prea tîrziu“. Ebr. 4, 1. Și acest lucru este atît de adevărat. Cît de mulți sînt oamenii care se trezesc prea tîrziu la realitatea unei înțelepte folosiri a timpului. Își trăiesc o viață al cărui bilanț este o dureroasă risipă a timpului.

(Urmare în pag. 24)

Căci... Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede : deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință“. Rom. 1, 16. 17.

Evanghelia este un plan făcut de Dumnezeu pentru a face față pericolului teribil al păcatului. Prin păcătuirea lui Adam, toți au păcătuit. De la această regulă nu este nici o excepție.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“. Rom. 5, 12.

Deci, păcatul este o maladie spirituală generală, căci „nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.“ Rom. 3, 10—12.

ÎNDREPTĂȚIREA SOCOTITĂ

D. POPA

În cazul acesta, cum au devenit oamenii păcătoși? Răspundem : Ei au moștenit natura păcătoasă de la Adam, prin părinții lor. „Iată că sint născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea“. Ps. 51, 5.

Cînd Adam — Străbunul neamului omenesc — a păcătuit, el a vîndut întreaga familie omenescă... păcatului.

Singura natură pe care el putea să o transmită mai departe posterității era aceea de care o posedă el. El devenise un păcătos ; deci, deoarece el era tatăl tuturor celor vii, toate generațiile viitoare urmau să moștenească această natură a sa. „Căci... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost fă-

cuți păcătoși...“ Rom. 5, 19. Plata păcatului. „Plata păcatului este moartea.“ (Rom. 6, 23).

— Căci „păcatul odată făcut, aduce moartea“ (Iacob, 1, 15). Deci, deoarece, toți sintem păcătoși „de la natură“, întreaga familie umană stă sub osînda morții. „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.“ Rom. 5, 12.

S-ar putea să se întrebese : De ce are păcatul urmări așa de neplăcute ? Răspunsul este acela că păcatul este nelegiuire. Este o nesocotire a principiilor Împărăției lui Dumnezeu. Este călcarea marelui Sale Legi Morale.

Legea lui Dumnezeu este măsura perfectă a dreptății. Este transmiterea caracterului Său și constituie principiile de bază ale Împărăției Sale. Tot ceea ce este contrar ei, înseamnă atitudine împotriva autorității Sale.

Legea lui Dumnezeu constituie de asemenea standardul calității de Fiu al lui Dumnezeu.

Nimănui nu i se va acorda acest drept, dacă viața lui nu este în armonie cu acest standard divin.

Ce putea face omul ?

Aceasta este problema cea mare. Este problema neamurilor. Cum putem scăpa de sentința de moarte ? Ce trebuie să facem spre a fi salvați ?

Să încercăm oare să anulăm această sentință, schimbând-o acum și începând a ține legea lui Dumnezeu ? Nu ! Lucrul acesta este imposibil, pentru că mintea și inima noastră sînt de carne și nu pot păzi întocmai o lege sfîntă.

Dar chiar dacă lucrul acesta ar fi posibil, păzirea de către noi a legii neprihănirii — în prezent și viitor — n-ar servi ca ispășire pentru niciunul din păcatele vechi. Vinovăția aceea va fi încă deasupra sufletului.

Legea lui Dumnezeu stabilește standardul neprihănirii, dar este neputincioasă în a o acorda. Ea arată păcătosului nevoia lui de mîntuire și eliberare, dar nu poate înfăptui salvarea. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului“ (Rom. 3, 20).

Prin păcat omul nu poate face pod peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul. El este „fără de putere“ și de aceea este neputincios a se face pe sine sfînt. O cale de scăpare :

Dumnezeu a pregătit o cale de scăpare. Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecărui care crede“. În ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu. Sau, cu alte cuvinte, Dumnezeu, prin Evanghelie, a prevăzut neprihă-

nirea pentru păcătos, neprihănire ce poate să înlocuiască raportul păcatelor sale din trecut. Evanghelia nu prevede nici o măsură în a recunoaște eforturile personale în obținerea neprihănirii, dar în locul acestora, ea îi face posibilă obținerea neprihănirii lui Hristos.

Evanghelia prezintă posibilitatea acordării neprihănirii Domnului Hristos, în schimbul vinei, a păcatelor celui păcătos :

„Domnul Hristos a venit din curțile slavei în această lume și S-a smerit făcîndu-Se asemenea nouă. El S-a identificat cu slăbiciunea noastră și a fost ispitit în toate lucrurile așa cum sîntem noi“. Domnul Hristos Și-a desăvîrșit un caracter neprihănit aici pe pămînt, nu pentru Sine, căci caracterul Său era curat și fără de pată, ci pentru cei căzuți. Caracterul Său El îl oferă celui credincios, dacă acesta îl acceptă. Păcătosul, prin mărturisirea și părăsirea păcatelor sale, prin credința în Domnul Hristos și prin ascultare de Legea cea desăvîrșită a lui Dumnezeu, în cazul acesta... neprihănirea Domnului Hristos îi este socotită lui ; ea devine neprihănirea sa, iar numele său este înscris în cartea vieții Mielului. El devine un copil al lui Dumnezeu, un membru al familiei cerești“.

Acesta este cel mai sublim adevăr care a fost descoperit vreodată. Serva Domnului ne spune că „un singur interes va predomina, un singur subiect va absorbi pe toate celelalte, — Domnul neprihănirea noastră.“

La facerea acestui plan minunat, păcătosul n-a avut nimic de făcut. El s-a născut în inima unui Dumnezeu iubitor, și a fost făcut valabil prin viața și moartea Domnului Hristos, Fiul Său. „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi ; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“. Ef. 2, 8, 9.

De aceea, mîntuirea, nu se obține prin fapte. Ea este un dar, Dumnezeu o dă fără vreun efort din partea noastră, fără bani și fără plată. Nu trebuie decît să o acceptăm.

Acum, acest plan dă posibilitate celui ce-l primește să devină neprihănit fără ca mai întîi să păzească Legea lui Dumnezeu. „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege... și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El“. Rom. 3, 21, 22. Nu se putea decît așa. Păcătosul nu păzise Legea lui Dumnezeu în timpul vieții sale trecute. El nu se poate întoarce în trecut, să retrăiască acei ani, spre a-și schimba astfel răbojul vieții. Dacă faptele sale păcătoase din trecut urmează a fi pentru totdeauna uitate, lucrul acesta trebuie făcut fără ca cel în cauză să fi făcut faptele legii în acel timp.

Această dificultate Domnul Hristos o înlătură în mod desăvîrșit.

„Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu l-a rînduit mai dinainte să fie, prin credință în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui ; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu ; pentru ca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.“ Rom. 3, 24—26.

Ce aranjament minunat este acesta ! Acei care au credință în singele vărsat al Domnului Hristos, ca fiind plata pentru păcatele și vinovăția lor, sînt acum în mod liber îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu. Ei experimentează răscumpărarea

prin Domnul Hristos, și neprihănirea Domnului Hristos este declarată ca luând locul păcatelor din trecut.

„Isus dorește ca noi să venim la El așa cum sintem, păcătoși, neputincioși, simțind că avem nevoie de Dinsul. Putem veni cu toată slăbiciunea, cu toată păcătoșenia noastră, să cădem în pocăință la picioarele Sale. În aceasta stă chiar mărirea Lui, ca El atunci să ne cuprindă în brațele iubirii Sale și să lege toate rănile noastre, curățindu-ne de orice întinăciune.

„Tocmai aceasta este greșeala, pe care o fac mulți: ei nu cred, că Isus îi iartă pe ei pe fiecare personal. Ei nu cred lui Dumnezeu pe cuvânt. Este însă privilegiul tuturor să știe, că, iertarea se acordă în dar pentru fiecare păcat. Lepădați departe de voi bănuiala, că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi pentru voi. Ele sînt pentru fiecare păcătos pocăit. Putere și har sînt puse prin Hristos la dispoziție, spre a fi duse de ingeri fiecărui suflet credincios. Nimeni nu este atît de păcătos, încît să nu mai poată „ași putere, curățire și îndreptărire în Hristos, care a murit pentru fiecare dintre noi. El așteaptă mereu, să ia de pe noi hainele cele pătate și murdare de păcate, și să ne îmbrace în veșmintele albe și curate ale neprihănirii Sale. Eu nu dorește ca păcătosul să moară, ci să se întoarcă și să trăiască.

„Dumnezeu nu se poartă cu noi, așa cum se poartă unul față de altul, muritorii. Cugetele Lui față de noi sînt cugete de pace, de iubire și o gingașe compătimire. El zice: „Părăsească nelegiuitul calea sa și nedreptul cugetările sale; și să se întoarcă spre Dumnezeu și îl va milui, și la Dumnezeul nostru căci multe îi va ierta. Iată am făcut să piară ca aburii fărădelegile tale și ca un nor păcatele tale.“

(Is. 55, 7; 44, 22). „Căci Eu nu am plăcere de moartea celui ce moare“, zice Domnul Dumnezeu. De aceea întoarceți-vă și trăiți“. (Ez. 18, 32).

Satan stă mereu gata să ne răpească prețioasele făgăduințe asigurătoare, date de Dumnezeu. El vrea să ne lipsească de orice licărire de speranță și de orice rază de lumină; dar noi

să nu-i permitem aceasta. Nu da, așa dar, ascultare ispititorului, ci răspunde: „Isus a murit pentru mine, ca eu să trăiesc prin El. El mă iubește și nu vrea, ca eu să pier. Eu am în cer un Tată iubitor; și, deși eu am jignit iubirea Lui și am nesocotit binecuvîntările Sale și le-am risipit... nechibzuit: sculîndu-mă, mă voi duce la Tatăl meu și îi voi spune: Păcătuit-am înaintea cerului și înaintea Ta, și nu mai sînt vrednic a fi numit fiul Tău; primește-mă ca pe unul din slujitorii Tăi“. Parabola ne spune cum va fi primit fiul pierdut: „Si încă departe fiind el, tatăl său îl văzu, și i se făcu milă, și alergînd, se plecă pe gîtul lui și îl sărută“. (Luca 15 18—20).

Dar chiar această parabolă oricît de plăcută și mișcătoare, este departe de a exprima nemărginita milă și iubire a Tatălui nostru ceresc. Dumnezeu ne spune prin profetul Ieremia: „Iubitu-te-am cu iubire eternă; De aceea cu iubire plină de bunătate te-am atras!“ (Ier. 31. 3). Tot timpul cît păcătosul este încă departe de casa părintească, cheltuindu-și avutul său în pămînt străin, inima Tatălui se topește de dor după dînsul; și fiecă dorință trezită în sufletul său de a se întoarce la El, nu este decît chemarea Spiritului Sfînt, rugînd, atrăgînd și imbiînd pe fiul pierdut către sînul iubitorului său Tată.

Pentru a fi îndreptătit, păcătosul are nevoie de neprihănire. Datorită faptului însă că el nu posedă nici una din acestea, prin el însuși, neprihănirea trebuie să-i fie dată. Astfel Dumnezeu nu poate declara pe păcătos drept înaintea Lui. Pentru a face față acestei necesități, Domnul Hristos, care a trăit pe pămînt în trup omenesc timp de treizeci și trei de ani și jumătate, se oferă să acorde propria Sa neprihănire păcătosului; ca un înlocuitor al păcatelor sale din trecut.

În mod evident aceasta este ceea ce voia să spună apostolul Pavel când zicea: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin Acel unul singur, care este Isus Hristos“, Rom. 5, 17.

Și acest dar al neprihănirii ajunge la păcătos prin credință. El n-a făcut nimic ca să-l câștige — Domnul Isus a făcut aceasta pentru el. El nu-l poate pretinde, pentru că nu este al său. Dar prin credință — luînd pe Hristos pe cuvînt — ei îl pot avea. El îi este oferit în dar. Primindu-l devine al său.

Dacă neprihănirea Domnului Hristos este acceptată de păcătos, atunci Dumnezeu o socotește ca fiind în adevăr a lui. Prin mărturisire, lepădare și pocăință, păcatele sale trecute sînt îndepărtate și acoperite cu neprihănirea Domnului Hristos, iar el stă nevinovat înaintea lui Dumnezeu. El este socotit neprihănit.

Neprihănirea Domnului Hristos în care este îmbrăcat acum păcătosul, este o desăvîrșită neprihănire. Cînd El a trăit în timpul nostru pe acest pămînt, El a fost în totul ispitit ca și noi, dar fără de păcat. El a fost lovit de cel rău, trădat, judecat, și în cele din urmă ucis pe cruce; dar în toate experiențele acestea El a fost un biruitor. Nici chiar o singură dată nu a fost El înfrînt de păcat. El a spus: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“. Apostolul Pavel declară că El „este sfînt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri.“ Ebr. 7, 26.

Și acum, acest Sfînt se oferă să ne acopere să ne îmbrace cu sfințenia Sa! Aceasta este cea mai sublimă tranzacție.

Serva Domnului spune:

„Domnul Hristos a făcut cu putință scăparea noastră. El veni și trăi aici pe pămînt în mijlocul cercărilor și ispitelor, la care și noi sîntem expuși. El trăi însă o viață fără de păcat. Hristos muri pentru noi, iar acum El se oferă, să ia asupra-și păcatele noastre și să ne dea nouă dreptatea Sa. Dacă noi ne încredințăm Lui și Îl primim pe El ca Mintuitor al nostru, atunci, oricît de păcătoasă ar fi fost viața noastră, noi sîntem

VREAU SĂ IERT

*O, Doamne, vreau și eu să iert
Căci vreau și eu să fiu iertat;
Uit rări și orice sfișieri,
Căci am și eu de regretat.
În fundul inimii să-mi pui
Din pacea și iubirea Ta,
Din înălțimea cerului.*

*O, Doamne, vreau și eu să iert
Căci mult am rătăcit și eu:
Prin eul meu, nestingherit,
Prin felul crud, trufaș al meu.
Vreau bucuria s-o cunosc.
Dă-mi harul Tău, de mi-l poți*

*Eu am iertat; de mine Tu
Nu vei ascunde fața Ta.*

V. FLORESCU după N.C.K.

socotiți drepti din cauza Lui. Caracterul lui Hristos înlocuiește atunci pe al nostru, iar noi sîntem primiți și priviți de Dumnezeu, ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată.

Nu este de mirare deci, că Martin Luther, marele sol al doctrinei îndreptării prin credință, din secolul al șaisprezecelea a exclamat: „Cu ce iubire îți deschide El (Hristos) brațele

Sale, luînd asupra Sa toate păcatele tale și dîndu-ți în schimb toată neprihănirea Sa.“

„Răscumpărătorul lumii a fost tratat așa cum meritam a fi tratați noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum se cădea să fie tratat El. El a venit în lumea noastră și a luat asupra Sa păcatele noastre, la care El nu a avut nici o parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea lui, la care noi nu am avut nici o parte.“

Astfel, fostul păcătos acum este liber. Schimbarea este completă, desăvîrșită — nu mai stă de loc îmbrăcat în hainele murdare ale propriilor sale eșecuri și păcate, ci el poartă haina neprihănirii cerești. El este înveșmîntat în hainele Domnului Hristos.

„Mă bucur în Domnul, și Sufletul Meu este plin de veselie, în Dumnezeu meu, căci m-a îmbrăcat în hainele mîntuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă împodobită în sculele ei.“ Is. 61, 10.

Iată ce citim iarăși prin pana servei Domnului:

„Gîndul că neprihănirea Domnului Hristos ne este socotită, nu din cauza vreunui merit al nostru, ci ca un dar liber, de bună voie din partea lui Dumnezeu, este un gînd prețios. Să-tana nu este dispus ca acest adevăr să fie prezentat în mod clar; pentru că el știe că dacă neprihănirea ar fi primită în întregime, atunci puterea sa va fi sfărîmată“.

În adevăr acesta este un gînd foarte prețios. Oamenii, fără nici un merit personal, fără neprihănire pentru că au trăit în totdeauna în păcat și nelegiuire, pot, printr-un singur act de cre-

(Urmare în pag. 24)

BOTEZUL LUI ISUS

Vreme de peste o mie de ani, poporul Israel a așteptat venirea Mântuitorului. Ei legaseră de acest eveniment speranțele lor cele mai strălucitoare. Numele Lui Îl adânciseră în cîntec și profeție, în slujba templului și rugăciunea de acasă. Cu toate acestea, la venirea Lui nu L-au cunoscut. „La ai Săi a venit și ai Săi nu L-au primit“. Aceasta pentru că El i-a găsit surzi, cu urechile astupate la poruncile lui Dumnezeu, nefiind în stare să înțeleagă nici glasul conștiinței și nici glasul lui Dumnezeu. Ei erau bolnavi din punct de vedere sufletească și așteptau pe Salvatorul suferințelor lor fizice pe care și le aduceau ei înșiși — dar El se părea că întârzie.

E adevărat — își aduceau unii aminte — că se făcuse mare vîlvă cu circa treizeci de ani în urmă cu privire la nașterea unui copil minune de care s-ar fi interesat niște prinți din răsărit; că și Sinedriul ar fi fost consultat, iar niște păstori ar fi povestit că au auzit și văzut chiar ei înștiințarea că li s-a născut un Mântuitor; că Irod a ucis cu ocazia aceea în Betleem patrusprezece mii de prunci, ca să nimicească pe eventualul pretendent la tronul lui Israel, și cîte zvonuri nu se mai răs-

„Și din ceruri, s-a auzit un glas care zicea: 'Acesta este Fiul Meu cel iubit în care-Mi găsesc plăcerea'. Matei, 3, 17.

pîndeau în grupuri, în case și pe stradă referitor la Mesia... dar El nu apărea.

Nici o familie nu se lăuda că ar avea un prințisor-minune în sinul ei.

Treizeci de ani trecuse de cînd Magii văzuseră acea stea miraculoasă, și privind acest lucru ca un semn de sus, s-au dus la Betleem, ca să se închine înaintea unui mic copil, înaintea unui suveran de curînd născut, care avea ca palat... un staul, ca tron... o iesle, ca suită... niște animale, ca mantie împărătească, scutecele sărăciei și ale umilinței.

Treizeci de ani trecuseră de la nașterea lui Isus și optsprezece de la cea dintîi arătare a Lui în Templul din Ierusalim, cînd El părăsi deodată Nazaretul, și se duse pe malurile Iordanului, nu departe de Ierusalim.

În această vreme, starea Palestinei devenea din ce în ce mai tristă.

Acest pămînt pe care Dumnezeu li-l dăduse cu pretul atîtor minuni, pe care Abraam îl primise ca făgăduință, unde Iosif

ii mutase osemintele lui Iacob, pe care David îl eliberase cu sabia, și-l cîntase pe lira lui, unde Solomon ridicase adevăratului Dumnezeu singurul templu de pe pămînt vrednic de numele Lui; acest pămînt... un străin îi-l luase.

Tot poporul era încredințat că sosise vremea venirii în lume a trimisului ceresc, a Mântuitorului; toți așteptau arătarea lui Mesia.

În această situație încordată, apare deodată pe malurile Iordanului, un om cum de mult nu văzuse poporul Iudeu. Avea treizeci de ani și era de neam preotesc. El crescuse în pustie, în cea mai aspră înfrînare și pocăință. O manta de păr de cămilă strîns la mijloc cu o cingătoare de curea, o barbă pe care niciodată n-o atinsese fierul, un trup slăbit de post și înfrînare, căci niciodată n-a gustat rodul viței și niciodată n-a folosit altă băutură îmbătătoare. El avea o înfățișare plină de putere și de un zel sfînt. Se numea Ioan, iar poporul i-a dat supranumele de Botezătorul, pentru că și-a început misiunea pe țărmurile Iordanului, chemînd pe toți la pocăință și la botez.

El le zicea: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor“; adică „împărăția cerurilor“ și

nu a pământului pe care o aştepta poporul lui Israel. El lăsa să se înţeleagă, că această împărăţie, atât de mult aşteptată de Evrei, nu se cucereşte nici cu sabia, nici cu aur, că ea e de o altă ordine; o împărăţie cu totul duhovnicească, împărăţia mîntuitorilor, unde se intră prin pocăinţă şi se trăieşte prin iubire.

Muţimea venea din toate părţile ca să-L asculte. Erau Saduchei, Farisei, preoţi, vameşi, şi oameni de rînd, care plîngînd şi mărturisindu-şi păcatele, erau botezaţi în Iordan de către Ioan.

Ioan le-a zis : „Faceţi dar roduri vrednice de pocăinţa voastră, şi nu vă apucaţi să ziceţi în voi înşivă : „Avem pe Avram ca tată !” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fiii lui Avraam. Secura a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor : deci, orice pom care nu face roadă bună, este tăiat şi aruncat în foc”. Luca 3, 8—9.

Cînd noroadele îl întrebau : „Ce să facem ?” El nu le cerea să-i imite viaţa Lui aspră, ci se mulţumea să le predice milostenia şi iubirea frăţească. „Drept răspuns, el le zicea : „Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una ; şi cine are de mîncare, să facă la fel”, Luca 3, 11.

Anul, în care Ioan a început a predica şi a pregăti calea Domnului, era un an Sabatic, un an de jubileu, adică un timp de rugăciune şi de reînnoire religioasă.

Cînd pe malurile Iordanului, s-a auzit chemarea şi invitaţia : „Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu”, mulţimea alerga la el şi se întreba, dacă nu cumva Mesia e în mijlocul lor.

Acest gînd ajunsese pînă la urechile lui şi el le spuse : „Cît despre mine, eu vă botez cu apă ; dar vine Acela care este

mai puternic decît mine, şi căruia eu nu sînt vrednic să-I desleg cureaua încălţămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfînt şi cu foc. Acela are lopata în mînă ; Îşi va curăţi aria cu desăvîrşire, şi Îşi va strînge grîul în grînar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stingea”. Luca 3, 15—17.

Ioan era trimis ca să vestească pe un altul mai mare decît dînsul, iar botezul pe care-l administra era tot înainte mergător. După botezul cu apă, urma unul mai înalt, cu foc, cu focul iubirii. Pentru acesta, trebuiau pregătite sufletele.

Botezul cu apă aduce aminte celor păcătoşi de greşelile lor, le arată că trupurile şi sufletele lor au trebuinţă să fie curăţate prin acest mijloc, aşa cum pe timpuri Moise porunci poporului să-şi spele hainele, să se curăţească, spre a fi sfinţi înaintea Domnului.

Botezul lui Ioan, avea deci de scop, nu numai să pună sub ochii celor păcătoşi starea tristă a sufletelor lor înainte de păcat, ci, şi să-i îndemne la pocăinţă.

Cu totul altfel trebuia să fie botezul lui Isus. Ioan spunea : „Eu vă botez cu apă, iar după mine vine unul mai tare decît mine, căruia nu sînt vrednic să-I desleg cureaua încălţămintelor Lui. acesta vă va boteza cu Duhul Sfînt şi cu foc”. Focul, pătrunde lucrurile supuse lui, arde zgura şi necurăţeniile după ele, le încălzeşte şi le luminează.

Tot aşa şi Duhul Sfînt pe care-l va da botezul lui Isus, va pătrunde pînă în fundul sufletelor, va arde toate necurăţiile, va lumina duhurile, va încălzi inimile, va face ca voinţa noastră să fie supusă poruncilor şi descoperirilor lui Dumnezeu, şi aşa se va întemeia împărăţia păcii în sufletele noastre. Şi cînd mîndria unora va dispărea, cînd indiferenţa altora se va vindeca, cînd pornirile spre rău şi spre păcat se vor îndrepta, atunci cel aşteptat, Mesia, va veni la poporul Său, şi toţi vor vedea mîntuirea Lui.

Ioan care s-a intitulat pe Sine ca fiind glasul celui care strigă în pustie : „neteziţi căile Domnului”, a mărturisit că nu e el Hristosul !

El predica, boteza şi... aştepta. Aştepta pe Cel ce trebuia să vină.

Se părea că şi de data aceasta, El, întîrzie, dar la timpul hotărît, la împlinirea vremii, din Nazaretul Galileii, un tînăr se pogorî să ceară botezul de la Ioan. Ioan nu-L cunoscuse, dar în urma unei convorbiri avute cu El despre Împărăţia Mesianică, despre decăderea morală a poporului Iudeu şi a omenirii întregi, Ioan se simte îndemnat să ceară el botezul de la Isus.

„Eu trebuie să fiu botezat de Tine şi Tu vii la mine ?” Isus îi zise : „Lasă acum, că se cade să împlinim toată dreptatea”. Dreptatea pentru Ioan, era ca să arate ca şi Moise ţara făgăduită, împărăţia mesianică, dar, să nu intre în ea. Lucrarea lui era, ca să rămînă cel din urmă reprezentant al legii mozaice şi să moară, mîntuindu-se în credinţa în Isus, fără a primi însă botezul lui Isus.

Dreptatea pentru Isus era, ca El să îndeplinească toate cerinţele legii iudaice ca : circumciziunea, aducerea la templu ; iar de la Ioan să primească botezul.

Iată ce spune însuşi Ioan despre acest eveniment.

„A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, şi a zis : „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii ! El este Acela despre care ziceam : „După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine. Eu nu-L cunoşteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă : ca El să fie făcut cunoscut lui Israel”. Ioan a făcut următoarea mărturisire : „Am văzut Duhul pogorîndu-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El. Eu nu-l cunoşteam ; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a

(Urmare în pag. 18)

A lături de marele și importantul adevăr biblic al neprihănirii prin credință, în viața religioasă își face loc formalismul, care caută să ia înfățișarea cea mai evlavioasă, dar care de fapt nu este decât schilodirea vieții de credință, înglodarea ei, răpind vieții în general orice frumusețe și bucurie, și conducând la un bigotism acerb.

Neprihănirea prin credință nu este formalism. Acestea două sînt direct potrivnice. Neprihănirea prin credință este o experiență, o realitate în viața de credință. Ea cuprinde o deplină transformare a vieții. Cel care a intrat în această nouă viață a făcut experiența unei profunde căințe, și a dovedit o sinceră și din inimă mărturisire a păcatului și lepădării de el. Împreună cu divinul său Domn, el a ajuns să iubească neprihănirea și să urască nelegiuirea. Și fiind îndreptățit — socotit neprihănit prin credință, — el are pace cu Dumnezeu. El este o făctură nouă; cele vechi au dispărut, toate au devenit noi.

Formalismul este cu totul deosebit. El este doar ceva mental și se ocupă cu cele exterioare. El se mărginește la teoria religiei. El nu se preocupă cu nimic altceva decît cu forma și pretentia. De aci, el este asemenea sării fără gust. El este o religie lipsită de bucurie, de iubire, deoarece nu aduce pace, siguranță, biruintă. Formalismul încolteste și prosperă în inima firească, unde își are rădăcina. El este unul dintre acele rele subtile și a-tot-dominatoare pe care Mîntuitorul a venit să-l dezrădăcineze și să-l îndepărteze din inimă.

Avertismentele Spiritului profetiei se ocupă cu această primejdie a formalismului sub multele lui faze:

„Mulți au predicat cuvîntul în vreme ce ei personal nu credeau în el, și nu ascultau de învățăturile lui. Ei erau neconvertiți, neconsacrați, nesfințiți. Lucrul de care avem nevoie este inspirația de la crucea de pe Golgota. Atunci Dumnezeu va deschide ochii spre a vedea că

VIATA DE CREDINȚĂ și formalismul

noi nu ne putem aștepta a face cu succes vreo lucrare pentru Învățătorul, cită vreme nu sîntem uniți cu Hristos. Dacă în adevăr sîntem conlucrători cu Dumnezeu, atunci nu vom avea o religie moartă, ci inimile noastre vor fi pătrunse de o putere vie, anume Spiritul lui Isus.

„Mulți prezintă doctrinele și teoriile credinței noastre; însă prezentarea lor este ca sarea fără gust; căci Spiritul Sfînt nu lucrează prin slujirea lor lipsită de credință. Ei nu și-au deschis inima spre a primi harul lui Hristos; ei nu cunosc lucrarea Spiritului; ei sînt ca făina fără aluat: căci în toată lucrarea lor nu există nici un principiu activ. Ei nu-și însu-

șesc neprihănirea lui Hristos; aceasta este o mantie neîmbrăcată de ei, o plinătate necunoscută, un izvor neatins.

„Adevărul n-are nici o valoare pentru suflet cită vreme nu este adus în sanctuarul lăuntric, și nu sfințește sufletul. Pioșia va degenera, și religia va ajunge un sentimentalism superficial, dacă brăzdarul adevărului nu este făcut să se adîncească în întelenitul pămînt al inimii.

„Este neapărat trebuincioasă o cunoaștere teoretică a adevărului. Dar cunoașterea celui mai mare adevăr nu ne va mîntui; cunoașterea noastră trebuie să fie practică. Adevărul trebuie adus în inimi, sfințindu-le și

curățindu-le de orice este pă-mîntesc și sensual în viața cea mai intimă. Templul sufletului trebuie să fie curățit.

„Cineva poate rosti predici plăcute, încântătoare, și totuși să fie departe de Hristos în ce privește experiența religioasă. El s-ar putea să se înalțe pînă la culmea strălucirii omenești, și totuși nicicînd să nu fi făcut experiența lucrării lăuntrice a harului care transformă caracterul. Unul ca acesta este amă-git prin legătura și familiaritatea sa cu sacrele adevăruri ale Evangheliei, care au atins intelectul, dar nu au fost aduse în sanctuarul lăuntric al sufletului. Noi trebuie să avem mult mai mult decît o credință cu mintea, a adevărului.

„Învățăturile noastre trebuie să fie corecte; s-ar putea să urîm învățătura mincinoasă, și s-ar putea să nu primim aceea ce nu este credincioasă față de principiu; s-ar putea să lucrăm cu o forță neobosită; însă chiar și aceasta nu este îndestulător. Nu este de ajuns o credință în teoria adevărului. A prezenta această teorie nu alcătuiește o mărturie pentru Hristos.

„Veșnicia cere din partea noastră ceva mai mult decît o religie imaginară — a vorbelor și a formelor — în care adevărul este ținut în curtea de afară, ca să fie admirat așa după cum admirăm o floare frumoasă; cere ceva mai mult decît o religie a simțămîntului. Sfințirea nu constă într-o pretenție ci în împlinirea voiei lui Dumnezeu.

„În viața multora dintre acei a căror nume se găsesc în registrele Comunității nu s-a produs nici o schimbare sinceră. Adevărul a fost ținut în curtea din afară. Nu a avut loc nici o convertire sinceră, nici o hotărîre a harului nu s-a săvîrșit în inimă. Dorința de a împlini voia lui Dumnezeu este întemeiată pe propria lor înclinație, nu pe profunda convingere adusă de Spiritul Sfînt. Purtarea lor nu este adusă în armonie cu legea lui Dumne-

zeu. Ei pretind a cunoaște pe Hristos ca Mîntuitor al lor, însă nu cred că El le va da putere să-și biruie păcatele. Ei nu au o cunoștință personală cu un Mîntuitor viu, și caracterele lor dezvăluie multe nedesăvîșiri.

„Hristos este neprihănirea noastră. Slabele idei pe care așa de mulți le-au avut despre caracterul și slujba înaltă a lui Hristos le-au îngustat experiența religioasă. În mijlocul nostru, ca credincioși, religia personală este la un nivel scăzut. Este multă formă, multă mașinărie, multă limbuție religioasă; dar în experiența noastră religioasă trebuie adus ceva mai profund și mai solid. Lucrul de care avem nevoie este să cunoaștem pe Dumnezeu și puterea iubirii Sale, așa cum este dezvăluită în Hristos. Prin meritele lui Hristos, prin neprihănirea Lui, care prin credință este atribuită nouă, urmează a atinge desăvîșirea caracterului creștin.

„O religie rece, legalistă nu poate niciodată să conducă la

Hristos; deoarece ea este o religie fără inimă, fără Hristos.

„Sarea mîntuitoare este curata iubire dintîi, iubirea lui Isus, aurul cercat prin foc. Cînd aceasta este lăsată afară din experiența religioasă, Isus nu Se găsește acolo; lumina, strălucirea prezenței Sale, nu se află acolo. În cazul acesta, ce valoare mai are religia? — Ca și sarea care și-a pierdut gustul. Este o religie fără iubire. Și atunci se depune efortare să se acopere lipsa prin activitate febrilă, o rîvnă fără Hristos.

„Este cu puțință a fi un credincios formal și parțial, și totuși să fii găsit în lipsă și să pierzi viața veșnică. Este cu puțință să practici unele din îndrumările date de Biblie, și să fii privit ca creștin, dar totuși să pieri din pricină că îți lipsesc însușirile esențiale care alcătuiesc caracterul creștin.

„A subscrie pentru crezul unei biserici, nu are nici o valoare pentru nimeni dacă inima lui nu este schimbată. Unii ar putea fi membri ai bisericii, și se poate să pară că lucrează cu rîvnă, săvîrșind un șir neîntrerupt de datorii an de an, și totuși să fie neconvertiți.

„Există o formă de religie care nu este nimic mai mult decît egoism. Ea se mulțumește cu contemplarea religiei lui Hristos, și nu cunoaște nimic din puterea ei mîntuitoare. Cei care dețin această religie privesc cu ușurătate păcatul deoarece ei nu cunosc pe Isus. Fiind în această stare ei dau o foarte mică prețuire datoriei.

„Sînt mulți care nu se dau înapoi de la a suferi, însă ei nu dau pe față credința aceea simplă și vie. Ei spun că nu cunosc ce înseamnă a crede pe Dumnezeu pe cuvînt. Ei au o religie a formelor și practicilor exterioare.

„Cele cinci fecioare neînțelepte aveau candelile (aceasta

înseamnă cunoștința adevărului Scripturii), însă ele nu aveau harul lui Hristos. Zi de zi treceau printr-un șir nesfârșit de ceremonii și datorii exterioare, însă slujirea lor era lipsită de viață, lipsită de neprihănirea lui Hristos. Soarele Neprihănirii nu a strălucit în inimile și mințile lor, și ele nu aveau iubirea față de adevăr care să ducă la asemănarea cu viața și caracterul, chipul și asemănarea lui Hristos. Untdelemnul harului nu era amestecat cu străduințele lor. Religia lor era coaja uscată lipsită de adevăratul miez. Ele se țineau tare de formele doctrinei lor, însă erau amăgite în viața lor creștină, plină de îndreptățire de sine, și greoaie de a lua învățături în școala lui Hristos, care, dacă ar fi fost puse în practică, le-ar fi făcut înțelepte spre mântuire.

„Cîtă vreme sîntem înfășurați în îndreptățire de sine, ne încredem în ceremonii și depindem de reguli rigide“.

Așa după cum s-a spus din capul locului, formalismul religios poate lua o formă atît de măiestrit alcătuită încît să fie greu de deosebit de neprihănire. Dar tocmai acea mare strădanie de rigurozitate în împlinirea unor stricte forme și precepte, extazul religios, înlăcrămarea la comandă, și multe altele, trebuie să dea de gîndit oricui că ceea ce se pretinde, este foarte departe de neprihănire. Căci adevărata neprihănire nu este un legalism rece, nu este nici o închistare în niște forme, făcîndu-te rob lor, ci neprihănirea prin credință este acea măreție a spontaneității unei vieți înalte, frumoasă și morală sub toate aspectele ei.

„Cum aș putea să fac eu un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu“, au fost cuvintele rostite de Iosif cînd s-a găsit în primejdia de a săvîrși o faptă ce i-ar fi adus pătarea caracterului său neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Gen. 39. 9.

Pretinsa neprihănire, care nu-i altceva decît un înrobitor formalism cu mari pretenții de credincioșie și cuvioșie, se vădește cu prisosință prin lipsa de iubire, de împreună simțire, de bunătate și de toate celelalte daruri ale Duhului Sfînt, și se face simțită prin atmosfera rece ce o împrăștie în tot jurul cît și prin faptul că transformă viața de credință într-un jug greu și apăsător.

A fi ceea ce ești, iar nu aceea ce pretinzi că ești, iată frumusețea și bucuria vieții, fiind și imboldul de urcare tot mai sus. Mereu conștient de tine, de ceea ce de fapt ești, alcătuieste un control permanent al tău, al vieții tale de credință. Fugind de ascunzișurile minciunii (Isa. 28, 15), de orice pretenție că ești, vei putea trăi în luminișul înflorit și însoțit al vieții reale, văzută de toți și putînd fi apreciată de toți în adevărata ei valoare.

V. FLORESCU

ȘAPTE LUCRURI

PE CARE LE URĂȘTE DUMNEZEU

Nelu Dumitrescu

Se pare că Biserica creștină a omis să reamintească credincioșilor că Dumnezeu, deși este iubire, este capabil să pedepsească. În adevăr. El pedepsește păcatul și îl va judeca în toată puterea dezaprobării Sale.

Multora le este greu să creadă că Dumnezeu iubirii ar putea să urască păcatul, căci Dumnezeu le-a fost descris sub trăsăturile unei ființe indulgente, duioase, nehotărâte, care răsfată pe cei care calcă poruncile Lui. Unii au primit învățătura după care Dumnezeu ar fi renunțat să mai conducă lumea și în consecință ar fi indiferent față de problemele ei și ar închide ochii față de păcat.

Alții au fost învățați că Dumnezeu nu este Dumnezeu în toată accepțiunea termenului, ci că... se străduiește să devină.

În realitate există un Dumnezeu activ, viu, care detestă păcatul și urăște răul și forțele diabolice care tind să tragă pe

credincios în moartea veșnică, tot așa cum un tată urăște șarpele care amenință viața fiului său. Dumnezeu iubește pe păcătoși, dar urăște păcatele lor. Ura Sa aprinsă contra păcatului izvorăște din iubirea și mila Sa pentru omenire. El a consimțit să dea cele mai mari comori ale cerului pentru a ne salva și urăște tot ce ne împiedică de a fi împăcați cu El.

În legăturile noastre cu aceia pe care îi iubim, ne străduim să facem ceea ce le place lor și să evităm tot ceea ce le-ar displace. Va trebui deci după cea mai sănătoasă rațiune să veghem cu mare atenție spre a nu face nimic din tot ce știm că este de natură să întristeze

pe Dumnezeu sau să-I displace. În ce privește ura lui Dumnezeu, precizăm că este cu totul diferită de aceea a oamenilor; ea este sfântă; este o reacție împotriva a tot ce este rău.

În cartea Proverbelor (6, 16—19) Solomon declară că Cel veșnic urăște șapte lucruri împotriva cărora noi sîntem îndrumați să luptăm: „Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sînt urite: ochii trufași, limba mincinoasă, mîinile care varsă sînge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stîrnește certuri între frați”. Prov. 6, 16—19.

Ochii trufași.

În primul rînd, Dumnezeu urăște „ochii trufași“. Este vorba, evident, de mîndria pe care Isus a subliniat-o în acești termeni energici: „oricine se înalță va fi smerit“ (Mat. 23, 12). În alte pasaje ale Bibliei se găsesc declarațiile următoare: „Mîndria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii.“ (Prov. 16, 18); „mîndria unui om îl scoboară“ (Prov. 29, 23); Dumnezeu, poate să umilească pe cei care umblă cu mîndrie“ (Dan. 4, 37). Mîndria este însăși esența păcatului. Cel care este atins de ea nu este conștient de slăbiciunea sa și aceasta provoacă falimentul existenței sale. Mîndria este aceea care, pervertind judecata, a provocat căderea multora.

Mîndria a fost aceea care a provocat căderea imperiilor: asirian și babilonian. Ea a provocat și căderea lui Lucifer, făcînd din el Satana, diavolul. Tot mîndria a fost aceea care a provocat moartea prematură și rușinoasă a lui Saul. Tot ea a fost aceea care a pus pe apostolul Petru să se lepede de Domnul lui.

Rădăcina mîndriei este o exagerată iubire de sine, o vanitate care duce la răpirea drepturilor aproapelui. Nimeni nu va merge în ceruri dacă nu s-a umilit la piciorul crucii lui Hristos, dacă nu s-a recunoscut ca păcătos călcător al legii lui Dumnezeu și că are nevoie de harul oferit în Isus Hristos. Faptul că Dumnezeu urăște mîndria ar trebui să ducă pe fiecare din noi la rugăciune, spre a fi eliberați de orice urmă de iubire de sine și de îngîmfare.

În al doilea rînd Biblia declară că Dumnezeu urăște „limba mincinoasă“. Domnul porunci copiilor lui Israel, prin Moise, să nu se mintă unii pe alții. Apostolul Pavel a insistat asupra acestui punct în epistola sa către Coloseni (3, 9). „Nu vă mințiți unii pe alții“. Biblia subliniază gravitatea minciunii, punînd-o pe același plan cu uciderea și adulterul. (Mat. 15, 19. 20).

Există oameni care, de obicei, evită să mintă, dar care atunci cînd se găsesc într-o situație critică, nu ezită să spună o minciună pentru a scăpa cu fața curată. Folosind dictonul care spune că din două rele trebuie să alegem pe cel mai puțin rău, ei își permit să mintă și aceasta li se pare mai avantajos decît să spună adevărul.

Adesea oamenii au recurs la minciună pentru a scăpa dintr-o încurcătură, sau pentru un ciștig oarecare. Un pastor sfătui într-o zi pe credincioșii săi să citească primele zece versete din capitolul 14 al epistolei către Ebrei, înainte de a merge dimineața următoare să asculte predica sa privitoare la minciună. Dumineca următoare el întrebă pe ascultători: „Cei care au citit așa cum v-am sfătuit duminică trecută, primele zece versete din Ebrei 14 să ridice mîna sus.“ Foarte multe mîini se ridicară. Atunci pastorul spuse cu tristețe: „Cred că predica mea este necesară. Necesitatea ei se găsește în faptul că Epistola către Ebrei nu are decît 13 capitole“.

În al treilea rînd, Biblia declară că Dumnezeu urăște „mîinile care varsă sînge nevinovat“. Această declarație este în armonie cu porunca a 6-a care spune: „Să nu ucizi!“ Se poate comite crimă și fără să exerciți forță fizică. Apostolul Ioan scrie: „Cine urăște pe fratele său este un ucigaș.“ (1 Ioan 3, 15).

Cuvinte ucigătoare.

Prin cuvintele lor disprețuitoare, prin sarcasmele lor și prin declarațiile lor intolerante, unii lovesc reputația și muti-

lează sufletul. Pierre Brueghel, renumitul pictor olandez al Renașterii a reprezentat minia printr-un personaj avînd un pumnal în gură și un flacon cu otravă în mînă. Cealaltă mînă este bandajată ca urmare a luptelor purtate mai înainte. Un om își poate ucide soția, copiii și prietenii, prin veninul urii și cu pumnalul asprimii și răutății lui. Clevetirea poate ruina reputația unei persoane și să o descurajeze pînă la a o face incapabilă de a-și dezvolta pe deplin darurile sale naturale, constrîngînd-o astfel să ducă o existență redusă.

Cineva a descris clevetirea în termenii următori: „În mijlocul triburilor sălbatice, canibalismul este pe cale de dispariție, dar el reînviază printre popoarele civilizate. Dacă oferiți prietenilor o masă la care un vecin nu s-a simțit prea bine, aceasta v-ar putea aduce neplăceri serioase. Însă dacă în cursul unei recepții veți da ca hrană invitaților voștri caracterul și reputația cuiua, veți găsi comeseși doțaiți cu un apetit nesățios.“

În al patrulea rînd Biblia ne spune că Dumnezeu urăște „inima care urzește planuri nelegiuite.“ Semănat în spirit, gîndul este aruncat în cîmpul de acțiune. Din cauza gîndurilor rele pe care le cultivau contemporanii lui Noe, a fost nevoit Dumnezeu să judece lumea de atunci. Iată ce declară Scriptura cu privire la acest fapt: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt și că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău“. Gen. 6, 5.

Gîndurile nelegiuite se manifestă în planurile acelor care caută fără încetare mijloace de împilare și de exploatare.

Pentru judecarea păcatului legea se referă la actul comis. Dumnezeu însă judecă după ceea ce vede în inimă. Omul este în adevăr, „aceea ce sînt gîndurile sufletului său“ (Prov. 23, 7). Thomas de Kempis, un scriitor religios german din Evul Mediu a scris cu privire la păcat: „La început se oferă spiritului un simplu gînd, apoi o

imaginație vie; în continuare plăcerea și o mișcare dezordonată; în cele din urmă consimțământul.“

În al cincilea rînd Biblia ne învață că Dumnezeu urăște „picioarele care se grăbesc la rău“. Răul în acest text înseamnă tot ceea ce este contrar legii și planurilor lui Dumnezeu. Este foarte ușoară angajarea în căile care duc la moarte. Este ușor de a urma calea de a face răul, și adesea se întâmplă că o persoană se lasă antrenată de alții să comită o acțiune despre care știe că merită un blam. „Picioarele care se grăbesc să alerge la rău“ duc spre toate viciile și toate formele de nelegiuire.

În al șaselea rînd Biblia declară că „Dumnezeu urăște martorul mincinos care spune minciuni“. Porunca a IX-a din Decalog condamnă cu precizie mărturia mincinoasă. Un martor fals este un mincinos care aduce acuzații neîntemeiate. A da o mărturie falsă însemnează a înșela. Dacă cineva induce pe alții în eroare, fiind de bună credință, este evident că nu avem de a face cu o minciună. Mărturia mincinoasă este atunci cînd se caută a produce o impresie contrară adevărului. Sperjurul este o formă de mărturie falsă. Este violarea voluntară a jurămîntului făcut de a spune adevărul. El servește pentru scoaterea de sub culpă a vinovatului sau pentru a acuza pe nevinovat. Cînd dreptatea este pervertită întreaga colectivitate suferă de consecințele rele ale călcării legii. Se poate ca cineva să facă mărturie mincinoasă împotriva unei persoane sau împotriva tuturor: contra vecinilor, contra prietenilor, contra fraților de credință, dar deși oamenii nu știu, acestea sînt scrise în cărțile cerului. Să nu uităm în această privință că flecărelile și vorbirea de rău pot foarte adesea fi asimilate mărturiilor false. Numeroși sînt creștinii care au suferit datorită vorbirii de rău a acelor care s-au crezut drepti.

Discordia.

Prin cuvintele și prin faptele noastre, noi putem semăna dis-

cordia între membrii bisericii. În lumea în care oamenii se luptă pentru obținerea de ciști-guri materiale sau de mări, nu provoacă mirare izbucnirea conflictelor. Dar este trist să vezi atît de des între creștini, oameni care seamănă discordia între frați. Mulți comit acest păcat fără să aibă conștiința gravității lui și a consecințelor lui de temut.

Se întâmplă ca defăimătorii, calomniatorii și bîrfitorii să fie stigmatizați. Aceasta se întâmplă fără îndoială datorită faptului că unii socotesc a fi inofensivă semănarea discordiei la birou, în magazine, acasă sau la Biserică; dar Biblia declară că Dumnezeu urăște discordia și condamnă cu severitate pe aceia care o provoacă.

Limba care distruge armonia, pacea și prietenia este sub controlul Satanei. Dacă nu putem vorbi de bine despre frații noștri, să nu vorbim despre ei, deloc.

Aceste sfaturi nu înseamnă că noi trebuie să închidem ochii față de rău, ci că trebuie să îl reprimăm în noi înșine înainte de a căuta să-l combatem la alții.

În calitate de creștini trebuie să ne examinăm pe noi înșine. Cel ce poate spune că n-a comis niciodată unul din aceste păcate pe care le urăște Dumnezeu, are dreptul să fie bucurat.

(Urmare din pag. 12)

zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorîndu-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfînt“. Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu“. Ioan 1, 29—34.

Botezul a fost încă un act, pe lângă Sfînta Cină pe care Domnul Isus l-a dat urmașilor Săi. Putem oare uita convorbirea pe care a avut-o Domnul cu Nicodem? Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu era condiția de îndeplinirea acestui act: „Isus i-a răspuns: 'Adevărat, adevărat, îți spun, că, dacă nu se naște prîi lor ochi, pentru cei ce nu cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu!'“ Ioan 3, 5.

Domnul Hristos, n-a venit pentru cei neprihăniți în pro-se simțeau vinovați de păcatele și greșelile lor. El n-a venit pentru cei ce n-au nevoie de doctor, pentru cei sănătoși; ci El a venit pentru cei bolnavi, pentru cei care întrebă ca și temnicerul din Filipi: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?“ „Crede în Domnul Isus... și vei fi mîntuit i-a răspuns apostolul Pavel, după care el a primit botezul ca o dovadă a ruperii lui cu trecutul și a porni în viață cu Domnul.

Pastor A. BĂLAN

GÎNDURI

DESPRE GÎNDURI

- Păzește-ți gîndurile! Gîndurile noastre se aud în ceruri.
- Gîndul nu este decît un preludiv al faptei.
- Un om care gîndește, este cel mai de temut vrăjmaș al celui rău.
- „Ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită“.
- „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrînează limba, ci își înșeală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică“.

Prov. 15, 23

Iacov 1, 26

NU DAȚI CREZARE ORICARUI DUH

Termenul „dizidență” sau dezbinare, este definit de dicționare ca fiind o sciziune ce rezultă dintr-o divergență de păreri. O dizidență religioasă este deci o mică grupă de membri dintr-o comunitate, care, din cauza părerilor lor asupra unor puncte de credință care erau deosebite de acelea ale majorității, s-au despărțit de aceasta din urmă și au întemeiat o grupare a lor proprie.

Această denumire indică într-un mod perfect adecuat, micile grupe de membri care, sub conducerea unor învățători falși, s-au despărțit de lucrarea adventă mondială. Inspirația divină ne face atenți asupra acestor mișcări: „Dumnezeu are pe pământ o Biserică, poporul Său ales, care păzește poruncile Sale. El nu conduce grupări (dizidențe) dispersate, ici și colo, ci pe poporul Său. Adevărul este o putere sfințitoare; dar Biserica luptătoare nu este încă Biserica biruitoare. Există încă neghină printre grău.”

Prima, cea mai mare și cea mai reușită dintre dizidențe a fost inițiată de Lucifer, primul dintre heruvimii acoperitori, care ocupa în cer cea mai înaltă poziție după Domnul Hristos. După cele scrise în Isaia 14, 12—15 și Ezechiel 28, 15—19, Lucifer a fost cuprins de orgoliu și egoism. El știa, după biruința Fiului lui Dumnezeu de pe Calvar, ce îl așteaptă (Ioan 12, 27—33; Apoc. 12, 10—12). Dar căderea sa era prevăzută în cartea Genezei (3, 15) la puțin

timp după ce el a uzurpat locul prințului acestei lumi, ocupat până atunci de către Adam.

Prin insinuări subtile și înșelătorii, Lucifer a clătinat încrederea unei treimi din îngeri în conclucrarea și organizarea conducerii cerești și, din aceleași motive și prin aceleași mijloace, el a inspirat pe toți conducătorii la dezbinare în lucrarea lor de despărțire. Aceștia din urmă n-au nici o putere cât timp nu ajung să semene printre membrii Bisericii îndoiala și neîncrederea față de conducători. Succesul oricărei dezbinări depinde de această lipsă de încredere.

Serva Domnului ne dă în acest sens următorul avertisment: „Este un lucru primejdios de a merge din casă în casă, și sub pretextul de a face lucrare, să se răspîndească semințele neîncrederii și ale suspiciunii. Aceasta încolțește rapid dînd naștere la neîncredere față de slujitorii lui Dumnezeu însărcinați să poarte solia Lui... Limba care trebuia să fie întrebuintată spre slava lui Dumnezeu pronunțînd cuvinte de speranță, de credință și de încredere în slujitorii lui Dum-

nezeu, a îndepărtat sufletele de la Isus Hristos.”

Biserica apostolică a fost turburată și ea de învățători falși, și conducători de curente de dezbinare. Apostolul Pavel declara că: „dacă chiar Satana se preface în înger de lumină”, nu este de mirare că slujitorii lui sînt „slujitori înșelători, deghizați în apostoli ai lui Hristos”, în slujitorii ai dreptății. Sfirșitul lor va fi după faptele lor.” (2 Cor. 11, 13—15).

Pavel, la prima sa întâlnire cu bătrînii Bisericii din Efes, descrie scopurile și metodele falșilor învățători în termenii următori: „știu că după plecarea mea, se vor ivi printre voi lupi răpitori care nu vor cruța turma, și se vor ridica din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri vătămătoare pentru a atrage pe apostoli după ei”. (Fapte 20, 29, 30). Acest avertisment era ecoul aceluia pe care Isus îl dăduse cu mult timp mai înainte: „Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în hiane de oi, dar pe dinăuntru sînt lupi răpitori. Ii veți cunoaște după faptele lor.” (Mat. 7, 15—16).

Învățătorii falși își atacă vic-timele într-un spirit aparent blînd și sincer, dar cei care sînt atenți n-au nevoie să-i asculte mult timp sau să citească prea multe pagini din scrierilor lor, pentru a discerne spiritul sata-nic de ură contra conducătorilor Bisericii stabiliți de Dumnezeu. Roadele caracterului acestor în-șelători apar mai curînd sau mai tîrziu foarte clar, pentru aceia care sînt iluminați spiri-tual.

Îi veți cunoaște după roadele lor.

În marea Sa predică profec-tică, Isus a spus ucenicilor Săi: „Se vor ridica Hristoși minci-noși care vor face semne și mi-nuni mari pînă acolo încît să amăgească, dacă este cu puțință, chiar pe cei aleși.“ (Mat. 24, 24). Această parte a frazei „dacă este cu puțință“ nu arată că nu este posibilă o inducere în e-roare a poporului lui Dumne-zeu. Falșii slujitori ai lui Dum-nezeu nu vor putea înșela decît „neghina“ și nu „grîul“. „Dum-nezeu va trezi pe poporul său. Dacă alte mijloace vor da greș, vor veni rătăcirile care ne vor cerne și vor despărți pleava de grîu“.

În epistola către Efeseni (4, 11—15) ne este spus că aleșii vor fi păziți de rătăcire prin darurile spirituale. Acestea în adevăr, sînt date „pentru desă-vîrșirea sfinților în vederea lu-crării de slujire și pentru zidi-rea trupului lui Hristos, pînă ce vom ajunge la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dum-nezeu, la starea de om mare, la măsura staturii desăvîrșită a lui Hristos, ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, duși de orice vînt de învățătură, prin înșelăciunea oamenilor, prin vic-lenia mijloacelor lor de amă-gire, ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.“ După această declarație a apostolului Pavel, numai acei care au lipsă de maturitate și sînt încă copii, în ce privește gradul de dezvoltare spirituală, sînt în primejdia de a fi înșelați. Copiii sînt in-duși cu ușurință în eroare. Lip-

sa lor de experiență îi face să creadă tot ce li se spune, atît minciună cît și adevăr.

Ne este spus că impostorii își aduc planurile la îndeplinire răspîndind învățături false și folosind viclenii, în mijloacele lor de rătăcire. Avem aici o descriere perfectă a metodelor folosite de către conducătorii dezbinători în vederea recrută-rii de aderenți. În același timp Scriptura ne avertizează că în-vățăturile lor sînt tot atît de ca-pricioase și nestatornice ca și vîntul. Iată în privința aceasta o declarație potrivită. „În timpul apostolilor, rătăcirile cele mai fanteziste fură prezentate cu fiind adevăr. Ei iau rătăcirea drept adevăr, deoarece rătăcirea cu aspect de nouitate, li se pare a ascunde în ea ceva minunat. Dar îndepărtați vîlul și nu va dpare nimic. Limbajul adevă-rului divin este absolut clar.“

Nevoia de creștere.

După ce am fost „născuți nu dintr-o sămînță care poate putrezi ci dintr-o sămînță care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac“ (1 Petru 1, 23), noi trebuie să dorim „ca niște copii născuți de curînd, laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creștem spre mîn-tuire.“ (1 Petru 2, 2). Această creștere spirituală trebuie să se continue pînă ce am ajuns la acea maturitate de caracter pe care apostolul Pavel o numește „statura plinătății lui Hristos.“

Pavel mustră pe creștinii din Corint pentru că existau prin-tre ei mulți copii în ce privește dezvoltarea spirituală care a-veau încă nevoie de lapte în loc de „hrană tare“ a Cuvîntului lui Dumnezeu. Apostolul dez-voltă aceași idee în epistola către Ebrei. (5, 12—14): „În adevăr, voi care de mult tre-buia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintîi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decît cu lapte, nu este obișnuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oa-

menii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuițare, să dosebească binele și răul“. Și aici ne este spus că numai acei care n-au ajuns la maturitate spirituală în asemă-nare cu Hristos, și sînt în stare de infantilism, riscă să fie înșe-lați.

După cum o monedă falsă este cu atît mai primejdioasă cu cît se aseamănă mai mult celei adevărate, la fel o doctrină falsă are cu atît mai multe șanse de inducere în eroare cu cît conține mai multe elemente din adevăr. Învățătorii falși se folo-sesc mult de Scripturi, insis-tînd în mod deosebit asupra părților greu de interpretat. Ei vor să dea astfel impresia că învățătura lor se bazează pe Cuvîntul lui Dumnezeu.

„Se vor ridica unii care vor da Scripturilor o interpretare eronată pe care o vor susține a fi adevăr. Dumnezeu ne-a dat adevărul pentru timpul nostru ca temelie a credinței noastre. El însuși ne-a învățat adevărul. Dar se va ridica o persoană, apoi îi va urma alta cu lumină nouă opusă celei pe care Dum-nezeu a descoperit-o prin Duhul Său Sfînt. Noi nu trebuie să primim cuvintele acelora care predică o solie ce intră în con-flict cu doctrinele noastre deo-sebite. Acești dezbinători aduc un mare număr de pasaje bi-blice și le îngrămădesc în formă de dovadă în jurul teoriei lor. Aceasta s-a repetat continuu în cursul ultimilor cincizeci de ani.

Apostolul Petru declara că în epistolele lui Pavel „sînt multe lucruri greu de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le rătălmădesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.“ (2 Petru 3, 16). Astăzi ca și în timpul apostolilor, învățătorii falși selecționează pasaje grele și le interpretează pentru a face din ele argumente în favoarea învățăturilor lor rătăcite. Ei se servesc de asemenea în mare măsură pentru scopul acesta și de scrierile Spiritului Profetiei.

(Urmare în pag. 24)

RENAȘTEREA SPIRITUALĂ

Deși, în general, biserica creștină are o dogmă bine încheată și precisă, totuși, având în vedere principiul liberului arbitru, care acționează cu o putere suverană, indiferent de barierele crezului, se ivesc probleme cărora teologia și teologii sînt chemați să le dea un răspuns. Acest răspuns — pentru a avea o valabilitate de necontestat pentru orice creștin — trebuie să fie fundamentat pe Sfînta Scriptură pe un „așa zice Domnul“. În limitele spațiului acordat, dorim a căuta răspuns la următoarele gînduri. „Este botezul esențial pentru mîntuire? În ce fel este el un mijloc al harului? Sîntem noi mîntuiți datorită unui act exterior sau printr-o experiență interioară?“

În dogmele unor biserici (anglicani, luterani, romano-catolici), găsim credința că renașterea sau nașterea din nou se în-

făptuiește prin administrarea botezului. Alte grupări creștine afirmă că renașterea este incompletă fără botez. Iată ce spune în privința aceasta A. Campbel, inițiatorul mișcării campbeliste. „În și prin actul cufundării, de îndată ce corpurile noastre se află sub apă, chiar în acel moment vechile noastre păcate sînt îndepărtate, spălate... Cufundarea și renașterea sau nașterea din nou, sînt denumiri biblice ale unuia și aceluiași act. Nu credința noastră în făgăduințele lui Dumnezeu de îndepărtarea sau ștergerea păcatelor este ceea ce acționează, ci cufundarea noastră în apa botezului: aceasta obține îndepărtarea păcatelor.“

Atît de departe se merge în privința aceasta, încît în unele discuții, mulți pastori ai bisericii campbeliste afirmă solemn că tîlharul pocăit de pe crucea Golgotei trebuie să a fost cînd-

va botezat în timpul vieții sale, căci altfel asigurarea dată de Domnul nostru Isus Hristos nu putea să însemneze pentru el mîntuire.

Printre textele citate spre a susține aceste afirmații, sînt: „Cît despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decît mine, și eu nu sînt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc“. Mat. 3, 11. „A venit Ioan care boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor.“ Marcu 1, 4; 16, 16. Textul acesta Marcu 16, 16 este considerat ca arătînd că absenta botezului este egală cu pierderea mîntuirii, atît pentru tîlharul de pe cruce care se pocăi în ultimul său ceas, și avea credință în făgăduința Mîntuitorului, ca și pentru oricare altul. „Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat,

adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din apă și din Duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu". Ioan 3, 5 ; Fapte 2, 38 ; 22, 16. „Ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvînt". Ef. 5, 26. „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt". Tit 3, 5. „Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată." Ebrei 10, 22.

Această doctrină este o formă de sacramentalism. Ești mîntuit prin harul lui Dumnezeu, dar nu numai prin acesta. Ești mîntuit prin harul lui Dumnezeu, plus propriile tale fapte de neprihănire dovedite prin îndeplinirea ritualului unui sacrament.

Și cu toate acestea, nici o faptă sau acțiune exterioară pe care omul este capabil a o îndeplini nu-l poate mîntui și nici nu-l poate ajuta la mîntuirea lui. „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." Ef. 2, 8—9. Renașterea sau nașterea din nou, prin care dispozițiile

diriguitoare ale minții se sfințesc, este o lucrare internă, lăuntrică.

Botezul este ceva vizibil, în afară, extern. Dovada exterioară a renașterii sau a schimbării interne — este botezul. Renașterea sau nașterea din nou nu este numai o stare internă, lăuntrică, ci ea însemnează a fi de acum în împărăția harului. Botezul este o condiție exterioară de a fi în împărăția harului lui Dumnezeu. Fără botez, credința regeneratoare este asemenea unui ceas care măsoară timpul cu precizie, dar care nu are limbi cu care să poată arăta acest timp. Slujba de ucenic este incompletă și deci într-o oarecare măsură fără de efect.

„Împărăția lui Dumnezeu nu vine așa ca să izbească privirile. Ea este stabilită prin implantarea naturii Domnului Hristos în locul celei omenești, prin lucrarea Duhului Sfînt."

Sufletul care a experimentat în mod sincer renașterea sau nașterea din nou, din spirit, prin lucrarea adevărului lui Dumnezeu, nu va fi nevoie să fie „împins" spre botez. Întrucît fiind în Împărăția harului lui Dumnezeu — în lăuntru Său — el va fi gata și doritor a-l îndeplini și a intra în ea (împărăția harului) prin mărturisirea exterioară. El

va tînji după o viață plină de bogată mărturisire creștină și în vederea acestui lucru, primul act ce-l va face va fi să se supună botezului.

Următoarele texte Biblice prezintă renașterea lăuntrică, sau nașterea din nou și botezul, ca semn exterior al supunerii față de Dumnezeu, ca fiind numai aspecte sau părți diferite ale aceluiași lucru sau fapt. „Isus i-a răspuns : „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu". Ioan 3,5. „Fiind îngropați împreună cu El, prin botez și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți." Col. 2, 12.

Oricare aspect poate fi deci descris în termeni derivînd din celălalt aspect. Aceasta este o figură de stil numită metonimie și care constă în înlocuirea unui termen prin altul cu care se află într-un raport oarecare (de întreg față de parte, de abstract față de concret, de cauză față de efect... etc.). „Oridecîteori... beți din paharul acesta", spune Ap. Pavel, înțelegem prin aceasta conținutul paharului. „Ceea ce îți lipsește este să fii botezat!", înțelegînd prin aceasta că respectivul păcătos are nevoie să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele, să-și supună în credință voința lui, lui Dumnezeu, și apoi... să fie botezat. Astfel în limbajul Sf. Scripturi, o singură parte a unei acțiuni complexe este deseori menționată pentru întreaga acțiune și devine astfel simbolul întregului.

Ceea ce este foarte clar este că acea renaștere sau naștere din nou este o experiență indispensabilă mîntuirii. „Trebuie să vă nașteți din nou". Ioan 3, 7. „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sînt nimic, ci a fi o

făptură nouă". Gal. 6, 15. Lucrul acesta implică o schimbare a inimii, — „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea", sau așa cum redă o altă traducere acest text — „căci cu inima omul crede pînă la neprihănire". Mijloacele folosite de Dumnezeu spre a aduce acesta la îndeplinire este adevărul Său, căci „El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului" Iacob 1, 18. „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămînță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac." 1 Petru 1, 23. „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești." 2 Petru 1, 4 p.p.

Această regenerare lăuntrică, această schimbare se poate cunoaște numai după rezultatele ei. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață." Ioan 5, 24. Faptul acesta este confirmat și de apostolul Ioan cînd spune: „Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul." Ioan 3, 8. Mijlocul divin care aplică adevărul conștiinței și aduce astfel nașterea din nou, schimbarea lăuntrică sau regenerarea este Duhul Sfînt.

„Cînd va veni Mîngietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi, de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare." Ioan 16, 13.

„Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că

ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou. Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul." Ioan 3, 8.

„Nașterea din nou (regenerarea) este singura cale prin care noi putem intra în cetatea lui Dumnezeu. Pentru a putea fi mîntuiți... este nevoie... a avea o inimă nouă și un spirit nou. Vechile trăsături de caracter ereditare, trebuie să fie înfrînte. Orice vorbire de rău, orice tendință spre neadevăr trebuie înlăturată. O viață nouă care face pe bărbați și femei asemenea Domnului Hristos, trebuie să fie trăită.

„Voi însă... sînteți.. duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu domnește în adevăr în voi. (Rom. 8, 9), atunci sînteți al lui Dumnezeu — regenerați, mîntuiți „trecuți de la moarte la viață" — „Cine crede în Mine are viață veșnică" (Ioan 6, 47).

și nu are de ce să se teamă că dacă s-ar întîmpla ca el să moară într-o noapte în somnul său fără să fie botezat, el va fi pierdut pentru veșnicie. „Cel neprihănit va trăi prin credință" (Rom. 1, 17), și această credință îl va conduce să primească botezul cu prima ocazie cînd lucrul acesta se va putea îndeplini, în mod decent și în deplină ordine. Realitatea lăuntrică, va fi urmată de un semn exterior al Împărăției lui Dumnezeu. „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfînt ca și noi?"

„Cine primește pe Fiul are viață veșnică". Nu este nevoie de nicio controversă cu privire la faptul dacă botezul lui Ioan sau cel al Domnului Hristos este acela care dă viață sufletului. Despărțiți de Hristos, botezul, la fel ca ori care alt serviciu, este o formă fără de valoare. „Cine nu are pe Fiul nu are viață".

C. ADV.

DESPRE IUBIRE

— „Tu care zici că iubești pe Domnul... vezi dacă urăști ceea ce este rău".

Ps. 97, 10

— „Ia-mi inima, căci eu ți-o pot da: Păstrează-o, căci eu nu o pot păstra pentru Tine".

Sf. Augustin

— „Căci dragostea lui Hristos ne strînge".

2 Cor. 5, 14

— „Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită".

1 Petru 1, 8

— „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre".

1 Ioan 4, 10

— „Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să-I slujești!"

Deut. 10, 20

dință, să obțină atribuirea chiar a neprihănirii Domnului nostru Isus Hristos, pentru ei, ca și când ei personal ar fi fost întotdeauna în mod perfect neprihăniți. Fiecare păcat al lor este iertat, vina lor îndepărtată, și ei stau curați și nevinovați înaintea lui Dumnezeu. Ei stau întru totul desăvârșiți în neprihănirea Domnului Hristos Mântuitorul lor.

Ce Mântuitor minunat este Isus ! El spunea Iudeilor : „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“. (Ioan 8, 26).

După ce păcătosul a fost iertat, el este liber de păcat, ieșit de sub osîndă (Rom. 8, 1), întru totul îndreptătit, dezbrăcat de hainele sale murdare, și îmbrăcat cu haina cea albă a neprihănirii. El este întru totul transformat ; el este o făctură nouă.

În ochii cerului păcătosul a fost mîntuit de orice vină din trecut, iar acum stă împreună cu Domnul Hristos și i se dă un credit total, atît datorită tuturor biruințelor obținute de Domnul Isus asupra păcatului, cît a fost pe pămînt, cît și faptelor neprihănirii Sale în ascultarea de legea lui Dumnezeu.

Să nu ne mai mirăm deci. — „Satana — nu este dispus ca acest adevăr să fie în mod clar prezentat ; căci el știe că dacă va fi înțeles pe deplin, puterea sa va fi înfrîntă.“

Ce pierdere că noi n-am subliniat întotdeauna, acest adevăr. Fără îndoială aceasta pentru că unii nu l-au înțeles, și printre aceștia au fost și din aceia care n-au reușit să sesizeze toată importanța lui, cînd el trebuia să fie centrul și circonferința vieții noastre de credință. — 1 Cor. 1, 17. 18.

(Urmare din pag. 6)

„Despre niciunul din talanții încredințați nouă, El nu ne va cere o socoteală mai amănunțită ca de timp. Viața este prea scurtă spre a fi absorbită de

lucruri neînsemnate. Noi nu avem timp de pierdut. Nu avem timp să ne lăsăm tîriți de păcat.“

O avere pierdută se poate recîștiga prin muncă și prin economii, sănătatea pierdută se poate recăpăta prin îngrijiri și tratament ; cunoștințele uitate se pot redobîndi prin studii ; amicii pierduți se pot recîștiga prin umilință și atenție, chiar și o reputație pierdută se poate restabili prin corectitudine și cinste, dar vremea pierdută este în etern pierdută.

„Timpul prețios care s-a scurs nefolosit nu-l mai poate readuce nici o ființă omenească. În curînd va veni timpul cînd va avea loc o mare trecere în revistă și atunci, fiecare suflet va trebui să treacă proba întrebărilor cercetătoare puse de Dumnezeu, care despre niciunul dintre talanți nu va cere o socoteală mai amănunțită ca de timp“.

Dîndu-și seama de acest lucru, bărbatul de credință, David, se ruga lui Dumnezeu zicînd : „Vedem cum ni se duc anii ca un sunet. Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci, iar pentru cei mai tari la optzeci... ei trec iute și noi zburăm. Învață-ne să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.“ Ps. 90, 9 ul. p. 12.

Rugăciunea Psalmistului, devenind rugăciunea noastră, și chiar mai mult : o realitate zilnică, va da vieții noastre adevăratul ei sens, va constitui garanția și dovada că sîntem pregătiți de a fi moștenitorii veșniciei.

Trăim azi timpul cel mai prețios, timpul de har al zilelor noastre. Fiecare generație, fiecare om își are timpul de har, acel timp prețios al mărețelor lui realizări. Apostolul Pavel scriind colaboratorului său Tit, îi spune : „Căci harul lui Dum-

nezeu care aduce mîntuire a fost arătat și ne învață să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea Marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos.“ Tit. 2, 11—13.

M. C. Ionescu

(Urmare din pag. 20)

Serva Domnului a dat nenumărate avertismente împotriva unei astfel de utilizări a scrierilor sale. Iată unul : „Se va descoperi că aceia care predică solii false nu au deloc simțul onoarei și integrității. Ei vor înșela pe oameni și vor amesteca în rătăcirile lor „Mărturiile“ sorei White, al cărei nume îl vor folosi pentru a întări lucrarea lor. Ei aleg din Mărturii pasaje pe care socotesc că le pot întortochia în favoarea ideilor lor și le așează într-un context de falsitate, pentru ca rătăcirea lor să cîștige autoritate și să fie primită de credincioși. Ei interpretează și aplică în mod fals scrierile pe care Dumnezeu le-a dat Bisericii pentru avertizare, sfătuire, mustrare, întărirea și incurajarea acelor care vor constitui rămășița poporului lui Dumnezeu“.

S-ar putea cita nenumărate pasaje din scrierile Spiritului Profeției care anunță clar că mișcările de dezbinare vor continua să apară și chiar că se vor înmulți pe măsură ce timpul se apropie de sfîrșit, dar că ele se vor dezagrega și vor da greș în planurile lor. Alte declarații stabilesc că mișcarea adventă va împlini misiunea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, că ea va triumfa și că aceia care s-au atașat de ea cu credincioșie, se vor împărtăși de binecuvîntarea triumfului ei. Acei care citesc, cred și pun în practică învățăturile primite vor fi păziți de învățăturile false ale tuturor mișcărilor de dezbinare și vor fi gata să aducă laude lui Dumnezeu pentru lucrarea mîntuirii.

EDITORIAL

IUBIREA

*Iubirea este focul ce arde-n noi mereu,
E pusă ca și viața, în piept, de Dumnezeu ;
Ea-nsuflește firea în veșnicul ei mers,
Ea guvernează lumea, întregul univers.*

*Ea stringe omenirea într-un frumos mănunchi,
Familia și țara, ca mii de crengi pe-un trunchi.
E legea ce atrage nu numai pe cei vii :
Atomi și molecule, planete, galaxii.*

*Iubirea înfrățește nu doar pe pămînteni
Ci și pe cei din Marte și pe venusieni ;
Și-n cosmos tot iubirea vieții dă un rost ;
În grup cosmonauții mai fericiți au fost.*

*Iubirea este forța ce-a coborît de sus,
Din țara de lumină, pe scumpul Domn Isus,
Care muri pe cruce pe om a mîntui
Și prin credința-n Sine viață-a-i dărui.*

*Și tot iubirea-n fine, pe omul cel pios
L-a ridicat la rangul frăției cu Hristos.
În haina de iubire de sîntem îmbrăcați
Trăim în armonie fiind în Domnul frați.*

I. GEANTĂ

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416